

Matkakertomus 9

19.2.2006, Hog Island, Grenada

Vietimme nelisen viikkoa Trinidadissa. Aika kului joutuisasti venettä kunnostellessa, retkeillessä ja suomalaisten kanssa seurustellessa. ”Kuivasta kaudesta” huolimatta sää oli melko sateista, vettä tuli joka päivä ainakin vähän, muutamana päivänä lähes jatkuvasti. Olimme poiijussa, sillä pohjan pito on kuulemma huono. Valitettavasti vesi oli likaista (roskaa ja ajoittain polttoainetta), joten uimista ei voinut ajatellakaan ja veneen vesilinja oli jatkuvasti polttoainemömmössä.

Tobagossa olimme puolitoista viikkoa. Luonto oli kaunis, hyviä ankkuripaikkoja harvassa ja virkamiehet hankalia.

Näin kertoo matkapäiväkirja:

9.1. - 6.2. Välisen ajan vietimme Trinidadissa. Erica saatiin vesille lähes suunnitellussa ajassa eli keskiviikkona 18.1. Vesilinjan korotus onnistui hyvin, vantit saatiin vaihdettua, kyljet kiillotettua ja pohja maalattua. Veneen lakatut ulkopinnat saivat uuden kiillon. Pappakuomuntekijöistä ei näkynyt jälkeäkään, vaikka kahdestakin firmasta piti jonkun tulla tutustumaan tilanteeseen ja tekemään tarjous. Emme kyselleet näiden tekijöiden perään, sillä oletimme, että jos näin vähän kiinnostaa, niin tuskinpa työ tulisi ajoissa tehdyksikään. Yritämme siis uudelleen jossain muualla.

Lauantaisin Chagaramasista on kuljetus (25 TT/ hlö) Port of Spainiin torille.

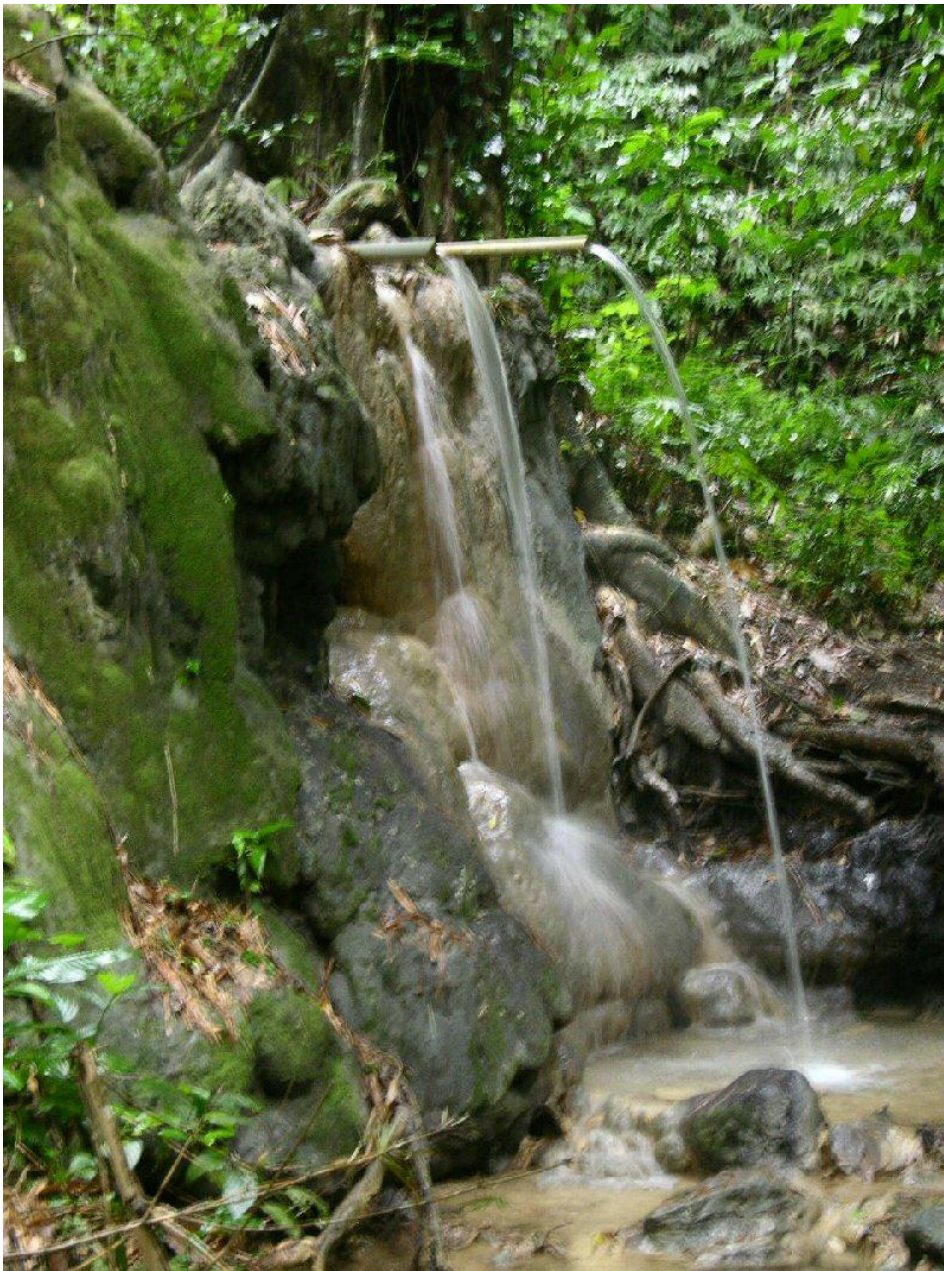
21.1. nousimme klo 7 Power Boatsin portilta kyytiin Annelin ja Eevan kanssa. Torilla oli kaupan lihaa, kalaa, hedelmiä ja vihanneksia, meteli ja tungos olivat melkoiset. Lihaa emme sieltä ostaneet, kalaa kylläkin ja monenlaisia vihanneksia ja hedelmiä. Paluumatkalla autot pysähtyivät 40 minuutiksi suuren supermarketin kohdalle, ja sieltä saimme täydennystä ostoksiimme. Illalla kävimme Kapalissa syömässä Annelin aamulla ostamia katkarapuja ja muita herkkuja.

Sunnuntaisin kapalilaisilla ja ireneläisillä on ollut tapana käydä pyöräretkellä viidakossa ja 22.1. lyöttäydyimme mukaan. Läksimme matkaan klo 6 juuri auringonnousun aikaan. Matkan varrella on silta, jonka alla joessa on kuulemma usein kaimaaneja. Valitettavasti ne

eivät olleet paikalla tällä kertaa.

Maantieltä poikkesimme viidakon halki kulkevalle metsätielle, jonka varrella oli upea tiheä bambuholvikaari. Päädyimme pienelle vesiputoukselle, jonka yläpuolelle Sepi oli laittanut

putkenpätjän ja niinpä putouksesta sai virkistävän suihkun. Vieressä oli muskottipähkinäpuu, jonka juurelta saimme kerättyä minulle muskottipähkinöitä (luultavasti riittävästi loppuelämäkseni!).

Kävimme uimarannalla, jonka amerikkalaiset olivat aikoinaan rakentaneet sotilailleen. Rakennelmat olivat jo kadonneet huolenpidon puutteessa. Emme käyneet uimassa, sillä maininki oli liian kova.

Eväät söimme golfkentän laidalla penkillä puun alla ja paluumatka sujui mukavasti lähes kokonaan myötämässä. (Tullessa oli koko matkan pientä, lähes huomaamatonta ylämäkeä, huh,huh!). Mölyapinat mekastivat viidakossa. Paluumatkalla kävimme tutustumassa sotamuseoon. Rakennus näytti ulkoapäin

pieneltä, mutta sisällä riitti paljon tutkittavaa – enemmän kuin yhdellä kertaa jaksomme sulattaa.

23.1. Menimme maxi-taxilla (paikallinen pikkubussi) Trinidadin pääkaupunkiin Port of Spainiin. Tärkein asiamme oli tilata minulle uudet linssit silmälaseihin, sillä entiset olivat menneet aivan naarmuille. Ilmeisesti olin pyyhkinyt suola pois linseistä ja niiden sisäpuolella oleva heijastuksen estopinta oli naarmuuntunut. Palvelu oli erinomaista, pääsin ilman ajanvarausta silmälääkärille ja lasit luvattiin vajaassa viikossa.

Liikenne kaupungissa oli erittäin vilkasta ja meitä suojateihin tottuneita (niitä ei ollut juuri missään) katujen ylitys vähän hirtti. Piti vain katsoa pieni rakonen autojen välissä ja syöksyä sekaan! Kangaskauppoja oli valtavasti ja kankaat olivat räiskyvän värikkäitä. Kaikkea muutakin

tarpeellista ja tarpeetontakin tavaraa oli tarjolla. Kerjäläisiä oli jonkin verran ja kodittomia makasi katuvierillä pahvinpalojen päällä

Seuraavat päivät kuluivat pieniä huoltohommia tehden, kaikenlaisia venetarvikkeita hankkien ja muiden veneilijöiden kanssa seurustellen. Muutamana päivänä oli erittäin sateista.

27.1. Läksimme Mikon kanssa läheiselle Chacachacare-saarelle, jossa vielä noin 35 vuotta sitten oli leprasiirtokunta. Se oli suuri yhteisö, pilottikirjamme mukaan riittävän vilkas vaatiakseen liikennevalot. Kun parannuskeino lepraan keksittiin, siirtokunta hylättiin. Monet jättivät lähtiessään kaikki tavaransa taloihin. Saaren korkeimmalla kohdalla (n. 270 m) on majakka.

Ninni (Mikon vene) ei tahtonut oikein kunnolla kulkea, ja perille päästyä Mikko totesi, että potkuri oli täynnänsä näkkiä ja muuta kasvustoa.

Ankkuroimme Stanislas Bayhin hylätyn nunnaluostarin eteen. Kävimme tutustumassa lahoamassa oleviin rakennuksiin ja ihailimme parvekkeilta hienoja maisemia.

Istuimme iltaa Ericassa ja ihmettelimme rannalla näkyviä kirkkaita valopisteitä. Päättelimme niiden olevan tulikärpäsiä. Pimeän tultua huomasimme, että vesi oli täynnään fosforihoitoista planktonia ja huvittelimme sotkemalla vettä venehaalla - melkoisen ilotulituksen saimme aikaiseksi!

28.1. Yö oli varsin tuulinen, mutta onneksi ankkurit pitivät. Ajoimme jollalla hylätyn kylän luokse ja katselimme jo pahasti raunioituneita taloja. Läksimme kiipeämään viidakon halki kulkemaa pikku tietä majakalle. Onneksemme rannalla kalastamassa ollut majakanhoitaja tarjosi meille puolimatka kyydin ylös. Kukkulan laelta oli hienot näkymät lähisaariin ja Venezuelaan. Löysimme mangopuiden alta lähes kypsiä hedelmiä, jotka Mikko keräsi mukaamme.

Iltapäivällä siirryimme Chaguaramasin lähellä olevaan Scotland Bayhin, joka on suosittu, vuonoa muistuttava ankkuripaikka. Irenekin oli siellä, ja kävimme Mikon kanssa kuulemassa Eevan ja Tapion matkasuunnitelmia (ovat lähdössä Tyynelle merelle päin).

Tuuli oli puuskittaista ja välillä aika kovaa. Yksi vene irtosi illan pimettyä ja lähes ajautui Ninnin päälle.

29.1. Puuskaista tuulta riitti koko yön ja nukkumisen laita oli vähän niin ja näin.. Aamulla totesimme, että ankkuri ei ollut pitänyt kunnolla ja Erica (kuten myös Ninni) olivat valuneet alaspäin. Päättimme siis jättää Scotland Bayn tarkemman tutkimisen sikseen ja siirtyä takaisin omiin poijuihimme. Kapalista kuulumme, että tuuli oli ollut kovaa myös Chaguaramasissa ja ainakin yksi poiju oli irronnut ja amerikkalaisvene oli ajalehtinut pitkin lahtea.

Illalla saimme puhelun Kuopiosta ja kuulumme, että Tarja Halonen jatkaa presidenttinämme..

30.1. Kävimme Mikon kanssa maxi-taksilla supermarketissa ja ostimme kassikaupalla säilykkeitä ja muuta tarpeellista vastaisen varalle.

31.1. Ajelimme taas kaupunkiin hakemaan silmälaseni – todetaksemme, että olin kuullut päivän väärin (tuesday – thursday – eihän siitä lapusta tietenkään tullut katsotuksi päivämäärää!). No, kiertelimme kauppoja ja teimme pikku ostoksia. Lounaalla kävimme paikassa, jossa oli useita erilaisia myyntitischejä (kiinalaista, paikallista, herra ties mitä...) ja edulliseen hintaan. Valitettavasti emme osanneet valita oikeanlaisia annoksia, sillä vaikka vatsa tuli täyteen, mistään ruokautinnosta ei voinut puhua.

1.2. Pyöräretkellä Annelin ja Sepin kanssa. Kaimaanit mokomat pysyttelivät edelleenkin piilossa. Tällä kertaa kävimme toisella vesiputouksella, jonne kavuttiin loppumatka puron uomaa pitkin. Putous oli nyt aika vähävetinen, mutta kalliojyrkäne oli yli yhdeksänkymmentä metriä korkea ja

kaunis vihreine heinineen. Suihkun siitä kuitenkin sai. Pienessä lammikossa alhaalla oli pikkukaloja – ihmettelimme, että mistä ne sinne olivat joutuneet.

2.2. Läksin Annelin kanssa aamulla kaupungille. Kangaskauppojen valikoimat olivat aivan uskomattomia (ja kankaan kauniisti esille aseteltuja) – jopa Marimekon Unikko-kangasta oli tarjolla! Huimin oli kauppa, jossa myytiin karnevaaliasuihin tarkoitettuja kankaita ja koristenauhoja ym. sälää.

Silmälasitkin saimme, ja maailmani näytti taas kirkkaammalta. Kari ja Sepi tulivat kanssamme lounastamaan. Katselimme Karin kanssa hieman hämmentyneinä Sepin herkkuaateriaa ”lehmänkaviokeittoa”. Miehet läksivät ruokailun jälkeen takaisin veneille ja me Annelin kanssa jäimme kaupungille jatkamaan shoppailukierrosta.

3.2. Olimme sopineet Mikon kanssa lähtevämme klo 10 Chacachacareen. Tarkoituksemme oli käydä ennen lähtöä tilaamassa tax-free-tuotteita alkuviiikkoista lähtöämme ajatellen. Olimme paikalla jo kahdeksalta, mutta ovessa ei ollut aukioloaikoja. Vartija arveli, että liike avattaisiin klo 9, joten kulutelimme aikaa kävelemällä. Olimme oven takana uudelleen yhdeksältä, mutta ketään ei näkynyt. Vartija uusi veikkaus avausajasta oli klo 10! Kävimme ruokaostoksilla ja kertomassa Mikolle, että lähtö siirtyy. Klo 10 ei vielä kukaan ollut paikalla, ja vartin päästä kyllästyimme ja

päätimme jättää tilauksen seuraavaan päivään.

Tällä kertaa ankkuroimme Chacachacareessa Sandersbayhin. Kävimme tutkimassa sähkövoimalan ja muita pitkin viidakkoa olevia raunioita.

4.2. Yö oli rauhallinen. Aamulla hyvissä ajoin palasimme poijuihimme ja me saimme tehtyä tax-free-tilauksemme.

Anneli oli varannut Jesse Jamesilta (paikallinen maxi-taxi-yrittäjä) meille reissun tutustumaan karnevaaliasujen valmistukseen ja steel-bandiharjoituksiin. Meitä oli kaikkiaan kolme pikkubussillista, tuttuja norjalaisiakin joukossa. Oli mielenkiintoista nähdä, miten karnevaaliasuja valmistetaan – ja tietysti myös niitä valmiita. Kävimme kuuntelemassa parinkin steel-bandin harjoituksia. Ensimmäinen oli aika suuri ja äänenvoimakkuus sen mukainen. Ihmettelimme, miten soittajien kuulolle käy ajan mittaan!

5.2. Pyöräretkellä Annelin, Sepin ja Mikon kanssa. Kaimaaneja ei vielä nähty! Nyt uimarannalla ei ollut liikaa maininkia, joten uiminenkin onnistui.

Illalla kävimme syömässä Power Boatsin ravintolassa. Sunnuntaisin siellä on BBQ-ruokalista, ja hyvää ruokaa saimmekin (lobsteria ja kyljystä) steel-musiikin säestyksellä.

6.2. Soitimme Suomeen ja lasketimme verokorttimme. Palvelu oli hyvää (kunhan ensin onnistui saamaan asiakaspalvelijan langan päähän), mutta hidasta. Seuraava puhelinlasku saattaa olla valtaisa!

Kävimme kirjautumassa ulos Trinistä – ilmoitimme lähtevämme Grenadalle, vaikka haaveilimme Tobagoon pääsystä – sinne kun on vastatuuli ja –virta.

Klo 16 irrotimme köyden pojista ja läksimme liikkeelle. Poikkesimme matkan varrella Scotland Bayssa kuulemassa Kapalin matkasuunnitelmista. Heillä oli vielä veneen pohja puhdistettavana, ja he arvelivat lähtevänsä seuraavana päivänä kohti Tobagoa.

Tuulta oli vain n. 10 m/s – päätimme siis suunnata kohti Tobagoa. Alkumatkasta iso delfiiniparvi saatteli Erica pitkiä matkat.

7.2. Puolenyön jälkeen jouduimme noin 3 solmun vastavirtaan. Muutaman tunnin ajan matka eteni alle kahta solmua, sillä Kari oli mennyt nukkumaan, enkä halunnut lisätä kierroksia moottoriin, koska Kari olisi herännyt siihen.

Perillä Scarboroughissa olimme noin kymmenen maissa aamulla. Kirjautumista varten ei ollut laituria johon kiinnittyä, joten jouduimme ankkuroitumaan ja laittamaan kumiveneen käyttökuntoon.

Immigrationin löytymisessä oli omat haasteensa, mutta se oli vasta alkusoittoa hankaluuksille! Täyttelin Immigrationissa sisäänkirjautumiseen tarvittavia erilaisia lippusia ja lappusia. Kun vuoromme tuli ja kerroin, että olimme tulleet Tobagoon vaikka olimme ilmoittaneet menevämme Grenadalle, nuorelle virkailijalle tuli tenkkapoo ja hän pyysi vanhemman virkaveljen hätiin. No, meille tehtiin selväksi, että näin EI VOI tehdä, ihmisen pitää tietää minne on menossa ja mennä myös sinne! Vaivalla täyttämäni lappuset rypistettiin mielenosoituksellisesti, maastapoistumisleimat passeistamme mitätöitiin ja meidät käskettiin seuraavaksi tulliin selvittämään asiaa.

Tullissa meille taas tehtiin selväksi, että olimme toimineet täysin epäasianmukaisesti. Superintendentti kutsuttiin meitä kuulustelemaan ja tilannetta päiviteltiin. Kaiken huippu oli, kun meiltä kysyttiin, onko meillä tullattavaa ja jouduin kertomaan tullivapaista ostoksistamme! Virkailija tuhisi ja puhisi ja mietti ja neuvotteli muiden kanssa, miten menetellä. Hän tilasi Chaguaramasin tullista lähtöselvityspaperimme ja sitä faksia sitten odoteltiin toista tuntia. Me lueskelimme odotustuoleilla vanhoja lehtiä ja minä palelin!

Paperin saavuttua todettiin, että tullivapaat ostoksemme oli laitettava jonnekin sinetöityyn paikkaan Ericassa. Meillähän ei ollut mitään sitä vastaan, joten yksi virkailijoista (siisteissä suorissa housuissa ja viimeisen päälle silitetyssä hohtavan valkoisessa paidassa) pakkasi laukkuunsa sinetöimisvälineet. Kun kerroimme, että Ericalle mennään jollalla, muita paikalla olijoita alkoi kummasti naurattaa ja virkailijamme vaikutti hämmentyneeltä. Herrat viskaalit neuvottelivat hiljaa keskenään ja seuraavaksi meille kerrottiin, että mennään autolla katsomaan missä on Erica ja missä jolla. Ajoimme tullialueen päätyyn, josta Erica näkyi, ja herrat ehdottivat, että siirtäisimme Erican kalastajien laituriin. Sanoimme heille, että sopiihan se, jos kalastajat sen sallivat. Läksimme siis ajamaan takaisinpäin. Yht´äkkiä kuljettaja sanoi jotain, josta en oikein saanut selvää, paitsi lopusta ”You understand?” Pyysin toistamaan, ja hän sanoi, että mikäli maksaisimme tullin hankinnoistamme, asia olisi sillä selvä. OK, sanoimme. Hetken hiljaisuus. Sitten ajoimme takaisin tullirakennukselle ja menimme sisään. Selitin, etten ollut varma, onko meillä riittävästi rahaa lompakoissa, mutta voisin käydä tarvittaessa automaatilla. Mutta kuinka ollakaan, asia kääntyiikin siihen malliin, että papereihimme vain kirjoitettiin, ettemme saa käyttää ko. tuotteita Tobagolla ollessamme – ei enää puhettakaan sinetöinnistä tai tullin maksusta. Asia olisi sillä selvä. Olimme hämmennyksissämme!

Jälkeenpäin tulimme ajatelleeksi, että ilmeisesti meidän olisi pitänyt ymmärtää tarjota siellä autossa ollessamme herroille lahjuksia. Koska emme sitä tehneet, helpoin ratkaisu heille oli antaa koko asian olla. Meillehän se tietysti sopi ja tuli halvimmaksi!

Kun kerroimme menevämme Store Bayhihin ankkuriin ja haluavamme kirjautua maasta ulos Tobagon toisessa päässä Charlottevillessä, meidän käskettiin tulla kertomaan lähtiessämme Store Baysta. (Myöhemmin kuulumme Annelilta ja Sepiltä, että kyseessä oli pelkkä pottuilu.) Kaikkiaan meiltä kului viranomaisten kanssa neljä tuntia!

Store Bayn ankkuripaikka oli kauniin rannan edustalla, muutamia rakennuksia näkyvissä. Tilaa oli hyvin ja saimme ankkurin heti pitämään. Koska kumiveneen toinen kelluke oli alkanut vuotaa eilen tullimuodollisuuksia hoitaessamme, emme menneet maihin vaan nautiskelimme näkymistä veneessä.

8.2. Aamupäivä meni jollan paikkauksessa ja muissa pikku puuhissa. Kapal tuli iltapäivällä – kuulimme, että heillä oli ollut hankalahko matka.

Illalla piipahdimme jaloittelemassa ja katsomassa kylää. Pieniä kauppvoja ja majoitusliikkeitä oli runsaasti, kanoja pitkin teitä ja turisteja liikkeellä enemmän kuin paikallisilta näyttäviä ihmisiä.

Joukko pelikaaneja näyttää valinneen lepopaikaksi pienen paikallisen kalastusveneen. Siinä ne viettävät yönsä ja lepäilevät päivällä. Ne eivät piitanneet meistä vähääkään, kun kiertelimme venettä ja kuvasimme niitä. Yksi haukotteli ja venytteli mielenosoituksellisesti, aivan kuin kertoakseen, että olimme herättäneet sen.

9.2. Kävimme ruokakaupoissa, tutkailimme matkamuiستomyymälöitä ja rahaa saimme nostetuksi vasta kolmannesta automaatista, joka oli lentoaseman luona. Lounastimme

(äärettömän hidas palvelu!) lentoasemaa vastapäätä.

Iltapäivällä menimme kahville Kapaliin ja siellä vierähtikin koko ilta.

Kuulimme, että jonkun aluksen kiinnityspoijuksi luulemamme tynnyri olikin paikalle hiljattain uponneesta aluksesta. Hylyn mastot ovat alavedellä vain parikymmentä senttimetriä vedenpinnan alapuolella. Ihme, ettemme itse eikä kukaan muukaan ankkuripaikalle tulija juuttunut siihen.

10.2. Pyöräretki (33 km) Annelin ja Sepin kanssa. Kävimme katsomassa Mount Irvine Bayn ja Crafton Bayn ankkuripaikkoja, söimme lounasta matkan varrella ja palatessa poikkesimme supermarketissa ostoksilla.

11.2. Jollailimme Buccoo Reefille, jossa piti oleman hienoja snorkaluspaikkoja. Virta oli aika kova, joten emme ankkuroineet jollaa, vaan vedimme sen hiekkarantaan (perästäpäin luin pilottikirjasta, että se on kiellettyä – kukaan ei kuitenkaan tullut ajamaan meitä pois). Pohja oli kiveä ja heinää, ei ihmeellistä katsottavaa. Tuuli oli sen verran kova, ettemme viitsineet lähteä itse riutan reunaan. Kävelimme supermarketiin ruokaostoksille. Paluumatkalla ostimme vihanneksia pikku kojuista. Emme voi lakata ihmettelemästä vihannesten ja hedelmien hintoja!

Anneli ja Sepi kävivät illalla meillä syömässä. Anneli oli ommellut meille Suomen lipun, jonka heti nostimme mastoon.

12.2. Kävimme kävelyllä kylällä. Lentoaseman lähistöllä tapasimme Annelin ja Sepin ja heidän kanssaan tutustuimme paikalliseen pikaruokaan rotiin, joka on jonkinlainen lettu, jonka välissä on jauhettua maissia, maustekastiketta ja kanaa, vihanneksia tai jotain muuta.

13.2. Menimme bussilla Scarboroughhiin. Emme tienneet ostaa bussilippuja etukäteen, ja bussiin kiiwettyämme kuski alkoi tivata meiltä niitä. Kari tarjosi rahaa, mutta se ei kelvannut. Viimein joku matkustajista möi meille liput (2TT / kpl) ja pääsimme matkaan.

Liikenne kaupungissa oli yhtä sekavaa kuin muissakin paikoissa näillä kulmin. Kävellään autojen seassa, katuojassa, milloin missäkin. Pikku vihannekskojuja oli siellä täällä ja kauppojen valikoima näytti suppeahkolta. Löysimme kadun, jolla olimme kävelleet 2001 Helena-reissullamme. Mikään ei näyttänyt muuttuneen – ainakaan parempaan suuntaan!

Kävimme tullissa ilmoittamassa, että olemme siirtymässä Charlotteburgiin. Virkailija ei ollut muistavinaanakaan meitä, kirjoitti jotain tullilappuseemme ja asia oli sillä selvä. Olisimme vapaat lähtemään Store Baysta.

Olimme jääneet bussista tullin lähellä ja bussiaseman etsintä alkoi. Pilottikirjamme osoittamassa paikassa sitä ei ollut, vaan alue oli remontissa. Kyselimme ohjeita matkustajaterminaalin luota, ja aikamme etsittyämme bussiasema löytyi. Ostimme liput, ja koska seuraavan bussin lähtöön oli lähes tunti aikaa, menimme kuluttelemaan aikaa läheiseen rautakauppaan. Siinä kului tietysti ajan lisäksi myös dollareita, sillä ostimme uuden tilavamman uunivuon ja matkamuistoksi viidakkoveitsen.

Moottoroimme 15 mailin matkan vastatuuleen Englishman's Bayhin. Ankkuroimme autiolta näyttävän amerikkalaisveneen seuraksi kohtalaisen rullaavaan lahteen. Lahden pohjukassa oli kaunis, palmujen reunustama hiekkaranta – todella upean näköistä. Rannalla oli pieni baari, jossa myytiin myös matkamuistoja.

Kari kävi snorklaamassa rantavedessä, joka kuhisi pikkukaloja.

Koska vene rullasi ikävästi, päätimme nukkua yön rannalla palmujen alla (ensimmäinen yö poissa Ericasta koko matkamme aikana!). Pakkasimme purjepussiin huovan alustaksi, tyynyt ja pussilakanat peitteiksi. Tietysti mukaan tulivat myös kamerat, öljylamppu ja punaviiniä. Majoituimme rantahiekalle palmun alle. Alkuillasta tulikärpäset tuikkivat rannan metsässä, myöhemmin lähes täysikuu valaisi maisemaa - ja mainingit kohisivat mahtavasti rantaan. Upea ilta!

Yöllä satoi hiukan muutamaankin otteeseen, mutta suojauduimme niiltä muutamilta pisaroilta, jotka tippuivat päällemme palmun lehvästön läpi, vetämällä lakanat korviimme.

14.2. Mainingit olivat kasvaneet todella suuriksi, ja kun läksimme takaisin Ericaan, suuri aalto kaatui suojaan jolleen. Minä tipuin kyydistä, enkä ollut millään päästä vedestä pois mainingin

toisensa jälkeen kaatuessa päälleni. Kari piti kynsin hampain jollasta kiinni. Jouduimme tekemään melkoisen työn jollan tyhjentämisessä ja raahaamisessa rannan toiseen reunaan, jossa mainingit olivat hiukan pienempiä. Pitkään odottelimme sopivaa hetkeä uuteen yritykseen ja onnistuimme pääsemään rannasta irti toisella yrityksellä – ensimmäisellä onnistuin taas tippumaan kyydistä.. Onneksi tavaramme olivat purjepussissa ja kamerat siinä ja viltin sisällä, joten ne eivät kastuneet.

Aamupäivä meni jollaa hiekasta puhdistessa ja muutaman kalastusveneen puuhia seuratessa. Paikalliset kalastusveneet ovat puisia n. 6 - 7 metriä pitkiä avoveneitä n. 50 hevosvoiman perämoottoreineen. Joissakin pitkä ongenvapa sojottaa veneen kummallakin reunalla ja niillä vetouistellaan. Yhdestä veneestä kalastettiin heittämällä kevyt verkko veteen kalaparven päälle. Emme nähneet, millaisia kalansaaliita tällä menetelmällä saatiin.

Iltapäivällä jatkoimme matkaa. Moottoroimme ensin Parlatuvier Bay´hin, joka pilottikirjassamme näytti todella hyvältä ankkuripaikalta. Paikan päällä totesimme sen aivan liian rullaavaksi ja pieneksi, joten jatkoimme matkaa Charlottevilleen.

Ankkuripaikalla oli kolmisenkymmentä venettä, ei muita suomalaisia.

Rannalla oli laituri, johon oli tehty matalampi osa jollia varten. Kylänraitti oli täynnä pieniä baareja, kauppoja ja hedelmäkojuja. Hauskin oli kauppa, jossa oli kaupan kaikkea kalastusmatkoista internettiin, pyykinpesusta tuoreeseen kalaan ja jäihin.

Ristimme sen Charlottevillen itäkeskukseksi. Kulkukoiria oli vilisemällä, kanoja ja kukkoja tepasteli joka puolella ja aina jostain päin kuului kukon kie'untaa. Kävimme pienessä elintarvikemyymälässä ja totesimme valikoiman niukaksi. Ostimme kuitenkin muutaman limsapullon. Saimme odotella pitkät tovit, ennen kuin ketään kiinnosti tulla kassalle ottamaan maksua vastaan. Molemmat myyjät touhuilivat kaikessa rauhassa omiaan paikalliseen verkkaiseen tahtiin.

15.2. Pakkasimme aamulla eväät reppuihin ja ajattelimme lähteä patikkaretkelle ympäröiville kukkuloille, mutta päivä oli niin sateinen, että lähteminen jäi. Pienen lenkin teimme iltapäivällä, ja silloinkin jouduimme käyttämään sateenvarjoa useaan otteeseen. Taloja oli pitkin jyrkkiä rinteitä ja totesimme, että autottomien paikallisten täytyy olla todella hyväkuntoisia, kun joutuvat kipuamaan koteihinsa näitä mäkiiä.

16.2. Aamulla kalastajat (7 miestä) vetivät käsin hiekkarannalle suurta nuottaa ja saalis näytti kohtalaiselta. Myöhemmin kuulumme jonkun puhaltavan simpukankuoresta tehtyyn ”pilliin” sen merkiksi, että kalaa on myytävänä. Ostimme kaksi pientä doradoa, hinta yhteensä 20 TT (= n. 20 mummon markkaa). Ostimme myös neljä jerrykannullista dieseliä, koska se oli edullista (1,5 TT / litra = 1,5 mummoa / litra).

Menimme tulliin ja Immigrationiin kirjautuaksemme ulos maasta, mutta kuinka ollakaan: tullin puolesta paperimme olivat kunnossa, mutta Immigration oli toista mieltä. Meidän olisi pitänyt käydä Scarboroughissa myös Immigrationissa kertomassa siirtymisestämme Charlottevilleen. Uskomatonta! Kysyimme Scarboroughin tullissa nimenomaan, että onko nyt kaikki kunnossa ja voimmeko siirtyä toiseen satamaan, eikä kukaan siellä vaivautunut mainitsemaan Immigrationissa käyntiä! Meidän pitäisi nyt siis käydä Scarboroughissa Immigrationissa ilmoittamassa lähdöstämme.

Puhisimme kiukusta ja koska busseja ei enää Scarboroughiin kulkenut, otimme taksin. Edestakainen matka maksoi 75 US \$. Onneksi tie kulki erittäin kauniiden maisemien halki, mäkiiä ylös ja alas, väliin viidakossa, väliin meren rannalla.

Kirjautuimme sekä Immigrationissa että tullissa ulos maasta ja heti veneelle palattuamme söimme kiireesti ja nostimme ankkurin klo 20. Emme todellakaan jääneet kaipaamaan Trinidad & Tobagon virkamiehiä!

Tuuli oli mukava sivumyötäinen, joten viritimme tuuliperäsimen ja nostimme purjeet. Valitettavasti tuuliperäsimessä oli jotain vialla, joten jouduimme ottamaan sen pois. Onneksi tuuli ei ollut täysin myötäinen, joten autopilotti jaksoi hoitaa ohjaamisen.

17.2. Olimme perillä Grenadan Prickly Bay'ssa 80 mailin ja 14 tunnin hienon purjehduksen jälkeen. Täällä Immigration ja tulli toimivat asiallisesti ja nopeasti. Paikallinen ”supermarket” niukkoine valikoimineen sai meidät kaipauksella muistamaan esimerkiksi siilinjärveläistä Aappolan kyläkauppaa ja sen monipuolista tarjontaa! Nautimme herkulliset rommipunssit rantabaarissa ja juttelimme mukavia erittäin miellyttävän baarimikon kanssa.

18.2. Kävimme aamulla ensi töiksemme paikallisessa venetarvikekaupassa. Sieltä läksimme etsimään bussikyytiä läheiseen ostoskeskukseen, jossa olimme käyneet St. Georgessa ollessamme. Emme ehtineet kävellä kuin muutaman minuutin, kun ystävällinen vanhempi herrasmies pysäytti autonsa ja tarjosi kyytiä. Meillehän kelpasi!

Oli mukavaa pitkästä aikaa tehdä ostoksia kaupasta, josta löytyi melkein kaikkea tarvittavaa - vispikerman puute kylläkin hiukan ihmetytti. Paluumatkan ajoimme bussilla, joka ystävällisesti poikkesi hiukan reitiltään ja tipautti meidän marinan portille.

Iltapäivän Kari vietti vaihtaen laturin kaapelit paksumpiin. Meillä on ollut virrasta vähän nuusaa ja epäily siitä, että lataus ei toimi kunnolla liian ohuiden kaapeleiden vuoksi. Remontin jälkeen testattaessa lataus näytti hyvältä!

18.2. Aamulla rantaan lähtiessämme kuulimme yllätykseksemme jonkun huhuilevan: ”Kari! Poiketkaa tätä kautta!”. Siellä olivat eilisiltana satamaan tulleet, Las Palmasissa tapaamamme Kari ja Arja Numbawan-veneellään. Numbawan oli törmännyt Atlantin ylityksellä valaaseen ja potkuriakseli oli vääntynyt pahasti. Barbadosella se oli saatu korjatuksi

Hiukan aikaa rupateltuamme totesimme olevamme molemmat menossa pohjoiseen päin, joten varmasti vielä tapaisimme.

Tankkivetemme oli loppunut illalla ja tarkoituksemme oli selvittää tankkausmahdollisuus. Toimisto oli kiinni, joten tyydyimme ottamaan laiturilta vettä pariin kanisteriin – sillä pärjäisimme vähän aikaa.

Moottoroimme riuttojen välissä seikkaillen neljän mailin matkan Hog Islandin viereiseen lahteen.. Kaunis paikka tämäkin, veneitä ankkurissa kymmenkunta.

Meitä tuli jututtamaan amerikkalainen, joka oli pitänyt tätä lahtea veneensä tukikohtana nelisen vuotta. Hän kertoi, että rannalla olisi iltapäivällä/illalla BBQ. Kun tiedustelin, mihin aikaan, hän sanoi, että joskus klo 15 tai 17 tai ei ollenkaan. Tästä hän päätyi kertomaan uuden merkityksen GMT-ajalle: Grenada Maybe Time.

Kävimme hiekkarannalla ja Kari snorklaili – hienot riutat, hyvä näkyvyys ja paljon kaloja.

Tästä jatkamme hiljalleen Antillien saariketjua pitkin kohti pohjoista. Tarkoituksemme on tehdä pieniä päivämatkoja, jotta voimme poiketa mahdollisimman monessa paikassa.

Arja ja Kari